

סימון ביטון

בן בנימין וחביבה
נולד ב- תש"ז 1947
נפל ביזם ב' סיון
תשכ"ה 2.6.65
מ.א. 0955 795

סימון ביטון

סימון נולד בעיר טזרט שבמרוקו. בהיותו בן עשר שנים עלתה משפחתו לארץ, והשתקעה בטבריה. הוא למד בביה"ס הממלכתי-דתי "חמד" בטבריה עלית, והיה פעיל בארגוני נוער. חביב היה עליו הספורט והקדיש לו את זמנו הפנוי. בן מסור היה סימון, ומשנאלץ היה למשוך בעול הפרנסה, לא חסך כל מאמץ לסייע לאמו בקיום משפחתם הגדולה. ישר היה סימון והגון, ביחסו הנאה, קנה לו אוהבים רבים. אף מפקדו ציין את גודל נכונותו לעזור לחבריו לשורה. בערב שבועות, כשלושה ימים לפני החג, נפל סימון בעת מילוי תפקידו והובא לקבורה בבית הקברות האזרחי בטבריה.

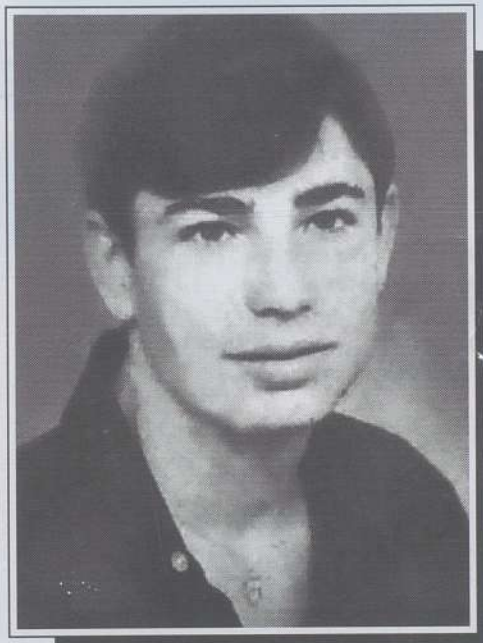

"יד לבנים"
טבריה

עיריית טבריה

מ.א. 955795

טוראי ביטון סימון ז"ל
בן 18 בנפלו

טוראי ביטון סימון שמעון ז"ל

בן חביבה ובנימין

נולד במרוקו

ב-תש"ז, 1947

התגייס ב-פברואר 1965

התגורר בטבריה

נפל בעת מילוי תפקידו

ב-ב' בסיון תשכ"ה, 2/6/1965

שרת בחטיבת גולני

יחידה: גדוד "גדעון" (13)

נקבר בטבריה

קורות חיים

בן בנימין וחביבה. נולד בשנת תש"ז (1947) בעיר טזרט שבמרוקו, וכאשר מלאו לו עשר שנים, בשנת 1957.

עלתה המשפחה לארץ. הוא למד בבית הספר היסודי "חמד" בטבריה עילית והיה פעיל באירגוני נוער. כן עסק בספורט, עבד, וכל מה שהשתכר היה מוסר לידי אמו כדי לעזור לקיום המשפחה הגדולה. לא שמר טינה לאיש והיה נוהג ביושר בכל דרכיו ועל כן אהוב היה על הכל.

בפברואר 1965 גוייס לצה"ל. מפקדו סיפר עליו שהיה מוכן לעזור לחבריו לשורה אחרי שגמר את תפקידו שלו.

ביום ב' בסיוון תשכ"ה (2.6.1965) נפל בשעת מילוי תפקידו והובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בטבריה.

"יד לבנים"
טבריה

עיריית טבריה

"התקודה"

כָּל עוֹד פִּלְקָב פְּנִימָה
נֶפֶשׁ יְהוּדֵי הוֹמָיָה,
וּלְפָאֵתִי מְזַרְח קְרִימָה
עֵיז לְצִיּוֹן צוֹפִיָּה.

עוֹד לֹא אָבְדָה תְּקוּתָנוּ,
הַתְּקוּהָ בֵּת שְׁנוֹת אֲלָפִים,
לְהִיּוֹת עִם חֲפָשִׁי בְּאֲרָצֵנוּ
אֲרָץ צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם.

כתב: נפתלי הרץ אימבר (1878)

אלבום זה מוקדש לזכרו של

סימון ביטון ז"ל.

בן 17 וחצי לנופלו,

נפל בעת מילוי תפקידו.

נולד בשנת תש"ז (1947)

נפל ביום ב' בסיון

תשכ"ה (2.6.1965)

סימון ביטון

1947-1965

שמעון הנער.

סימון ביטון

בן חביבה ובנימין, נולד במרוקו

בתש"ז, 1947.

סימון ומשפחתו התגוררו בטבריה.

שירותו היה בחטיבת גולני

גדוד "גדעון" (13)

התגייס ב- 10 פברואר 1965

סימון היה הילד הרביעי למשפחת
ביטון, נולד בעיר טזרט שבמרוקו.
בהיותו בן עשר שנים עלתה
משפחתו לארץ, והשתקעה
בטבריה.

הוא למד בביה"ס הממלכתי – דתי
"חמד" בטבריה עלית .
והיה פעיל באירגוני נוער.

קבוצת הכדורגל עם המדריך
מרדכי ילוז.

רק הגענו לבקו"ם

"הצבי ישראל על במותיך חלל,

אֵיךְ נִפְלוּ גִבּוֹרִים"

אחד מתחביביו של סימון היה
הספורט והקדיש לו את זמנו הפנוי.
היה שחקן כדורגל מצטיין
ואהב מאוד לנגן עם חבריו, אפילו
הקימו להקה יחד.

בן מסור היה סימון, מעבר לתחביביו
שגזלו לא מעט זמן הוא גם עבד בכל
מיני עבודות מזדמנות, ומימן את
עצמו והפעילויות שכה אהב .

**כולם הכירו את סימון כילד עם
העיניים הכחולות , השיער השטני ,
יפה תואר , ילד חרוץ ופעלתן .**

**היה מוקף תמיד בחברים סביבו,
ילד חייכן אשר אהב לעזור לכולם
מתוך אהבה ושמחה.**

איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא
אשר היה כערבות הבוכיות.

למרגלות החר נולד
ליד הנחל.

בחורף שר בין ערבות בוכיות.
בקיץ בין אורות בצעי המים
לחמו שילח על פני הנחל לדגה.

מקני הסוף כרת לו עפיפון
וכשהיה לאיש

מגבעולי הערבות הבוכיות נטה סוכה,
מאבן המבצר האפורה בנה לו בית,
על מי הנחל טחנה הקים,
זרע שדות.

שלח הזנו על פני הים באניות סוחר.
אך יש אשר יניח כלי מלאכתו,
ויהיה פתאום לאיש אחר.

**ישר היה סימון והגון, ביחסו הנאה, קנה לו
אוהבים רבים.**

**מפקדו ציין על קברו הפתוח את גודל
נכונותו לעזור לחבריו לשורה במשימות
השונות.**

חבריי עם המדים בבקו"ם.

קול זיכרון חוזר
ריח וצליל אחר
מישהו עלי שומר
אי שם למעלה קרוב
בכל המילים שתיקה
והנה עכשיו אתה
שתישאר בסוף
את כל כולי לאסוף

איך התשוקה שורפת
רציתי לקום ללכת איתך
כל הלילות אוהבת
ובימים מחכה
מה שנרקם בינינו
איש לא יבין את שנינו
עכשיו שלי הופעת
כולי בשבילך ...

כל החברה מטבריה.

**אשר לנקרי ושמעון זה עתה
קיבלו את הקיטבג.**

זה אחי -

שנה אחר שנה

זה אחי -

מביט מן התמונה.

עוד מביט בי אל תוך עיני,

מחייך ושותק אלי.

עוד מביט,

שנה אחר שנה.

הוא לא יהיה -

לא אבא, לא חתן,

הוא רק יהייה אחי הקטן.

והמרחק גדל כל הזמן,

זה שבינינו, אחי הקטן,

איזה עולם לא הוגן, לא מובן,

ניפגש רחוק רחוק מבאן...

בערב שבועות, כשלושה ימים
לפני החג, נפל סימון בעת מילוי
תפקידו והובא לקבורה בבית
הקברות האזרחי בחלקה הצבאית
בטבריה.

יזכור

האחים של שמעון ז"ל.

**מכתבים ושירים שנכתבו
לזכרו של סימון ביטון.**

זיכרון לשמעון (סימון) אחי ז"ל

הייתי בגיל 13 למצוות, ערב בר המצווה שלי
ושל אחי התאום פיני, נשלחתי העירה ע"י אבי
כהרגלנו לעזור בחנות, קניתי פח גדול של פתי
בר כפי שהיה נהוג אז וחזרתי .

אני יורד בתחנה ליד המכולת ומתקדם לעברה
כשכולי חדות חיים ושמחה.

המכולת הייתה סגורה וליד הדלת התגודדו
אנשים מהשכונה והתלחשו בניהם .

ליבי ניבא לי רעות ולא ידעתי מה קורה .

"אבא שלך בבית " אמרו האנשים ואני ,

כשקופסת הפח עדיין בידי, עושה דרכי לעבר
הבית. אני הולך לאט לאט והדמעות מתחילות
לזלוג מעצמן את הצעקות והבכי כבר שמעתי
מרחוק. אני נכנס הביתה ומקבל את הבשורה
האיומה ביותר – שמעון איננו. מאז אני לא זוכר
כלום לא את השבעה ולא את הקבורה..

הדבר היחיד שאני זוכר זה את אימי ז"ל מבקרת
אותנו במקווה ישראל כשהיא לבושה שחורים.
פניה הביעו כאב וסבל . את התמונה הזאת אני
זוכרת עד היום .

אומרים שהזמן מרפא את הכאב, מחשבה שטעות
ביסודה , ככל שעובר הזמן הכאב נהיה חד יותר
והזיכרונות האחרונים מחייו עולים ומציפים אותי.
איך מדדתי את המדים המנומרים שלו כשהגיע
ביום שישי הביתה , איזה כבוד , איזו גאווה , אח
שלי לוחם בגולני...

וכשמגיעים לבית העלמין אח שלי קבור ראשון,
החייל הראשון שנקבר. בכל בוקר כשאני אומר
שמע ישראל, אני עוצם את עיני וקורא בשמות
אבי, אימי, אחי, דודתי, סבתי והם חולפים מול
עיני כפי שזכרתי אותם בחיים רק את שמעון אחי
אני זוכר בתור קבר בחלקת החיים בטבריה.

יהי זכרו ברוך .

מאת יעקב ביטון .

לזכרך אחי היקר !

המלאך החוסה עם המלאכים.

יעקב אחי התאום סיפר שנתבשר על נפילתו של שמעון כשפח של ביסקוויטים בידיו. אני שיחקתי כדורגל במועדון הנוער במ"מ ז', המועדון שאותו ניהל מרדכי ילוז, ואחד המדריכים אולי מרדכי בעצמו איני זוכר חייבק אותי ואמר לי לך הביתה קרה משהו לא טוב בבית. כשהכדור בידי התקרבתי לבית והבנתי את שקרה, נכנסתי הביתה דלגתי מעל כל המשפחה הסוערת והזועקת בסלון. הסתגרתי בחדר וזכור לי היטב שניסיתי לבכות ולא יכולתי, אז דפקתי את הראש בקיר כמה וכמה פעמים.

שמעון אחי היקר תמונה אחת ורק אחת זכורה לי היטב איך נופפת לי ולאיימא לשלום ביום שבת אחה"צ עם המדים המנומרים והמגוהצים, כומתה ונשק וחיוך של מלאכים נסוך על פנייך.

תקצר היריעה מלהכיל איך מסלול חיי מנערות
ועד הלום עוצב בצל לכתך. היית איתי בכל
אחת מתחנות חיי, למן הלימודים במקווה
ישראל דרך השירות הצבאי – ההתעקשות שלי
לשרת דווקא בגולני ואיך זיפתים מכתב בשם
אבא ז"ל, וכן בקריירה רבת השנים בשירות
הציבורי.

ואיך אפשר שלא להעלות על נס את התנהלותם
של אבא ימין ז"ל ואימא חביבה ז"ל שאיבדו את
היקר להם מכל, ואף על פי כן דאגו והתעקשו
שכל אחד מהאחים ילמד.

אני חושב על זה היום כמה כוחות נפש היו להם
לשלוח אותי ואת יעקב אחי התאום ללמוד
במקווה. חודשיים בלבד מאז שנפלת ועוד
לשלם כל חודש לפנימייה 100 לירות במשך 4
שנים.

הורינו היקרים בנו בית כנסת על שמך
ולזכרך וציידו אותו מ-א' ועד ת' מכספם
הפרטי, אפילו כספי התמלוגים ממשרד
הביטחון הועברו ישירות לח"ן ביהכנ"ס.

אצילי נפש, ענווים וצנועים שהחזיקו
באמונתם וקיבלו בהכנעה את גזרת הגורל,
עצובים וכואבים אך לא מרי נפש ועל כך
שלמו בבריאותם.

יהי זכרכם ברוך.

מאת פיני ביטון.

זיכרון מאחי שמעון ז"ל.

שמעון היה הילד הרביעי שנולד, יפה תואר
עיניים כחולות הוא היה חברתי לכולם, דואג
ואהוב על כולם.

היה עובד אצל נפתלי קובי מרכיב ארונות
ועוזר לאבא ז"ל בחנות.

תמיד אחרי הלימודים היה מגיע אלי ישר
ומספר איך היה לו.

שמעון חתם בעצמו על האישור הצבאי
להתגייס לגולני.

הוא התגייס בגיל 17 לגולני...האסון קרה
אחרי חצי שנה בסוף הטירונות יום רביעי,
אני הייתי בהריון עם יהודית ונלחצתי ממש.
הוא היה ילד טוב לא רב אף פעם עם אף אחד
ותמיד עזר לאחרים.

יהי זכרו ברוך.

משרה אלמלם אחותו הגדולה.

הזיכרונות שלי מדודי שמעון ז"ל.

לאורך כל השנים אני זוכרת במיוחד את יום
הזיכרון, יום העצמאות, חג השבועות
ואזכרה. אלו ימים קשים מאוד עבורי בפרט
ביום העצמאות כשכולם נהנו, אנחנו לא
יכולנו ליהנות, בגלל המעבר מיום הזיכרון
העצוב לתוך יום העצמאות.

ובכלל אף אחד לא דיבר ולא העלה את
הנושא. כמובן שלא קיבלנו שום טיפול
כילדים. הזיכרונות שלי כילדה בלוויה
ובשבעה היינו אצל השכנים, אימא עצובה
ורוב הזמן בוכה, בכל שמחה של המשפחה
בכי ועצב.

יהי זכרו ברוך.

דבורה פרץ.

(אחיינית של שמעון ז"ל)

שלום אני איציק האח הקטן למשפחת
ביטון

זיכרון משמעון אחי אין לי. הייתי בן 3
בנופלו. אספר מה שידוע לי : זה הלב
הרחב, העזרה להורים והדאגה לכולם.
מאנשים שפוגש ושומע סיפורים על
בחור מיוחד יפה תואר, גדלתי עליו. על
השיער שלו ניסיתי להיות כמוהו. אימא
ז"ל הייתה כועסת על השירים העצובים
של אהובה עוזרי "היכן החיל שלי".
ועוד תמיד אמרתי שכיחיה לי ילד אקרא
לו שמעון, במחברות ציירתי לבבות עם
סימן שאלה לאישה ולמטה שמעון, ואכן
נולד לי בן קראתי לו שמעון נולד ב-
1.6.85 עשרים שנה אחרי שמעון נפל
ב-2.6.65.

עוד אספר על חוויה מרגשת שהייתה
לי . נבחרתי כעובד מצטיין רמטכ"ל
ושלחו אותי למסע עדים במדים.
משלחת צבאית לפולין וליטא. באחת
ממחנות הריכוז עשינו טקס והדלקתי
משואה לזכרו של שמעון, ושהכרוז
הכריז משואה זו לזכרו של שמעון
ביטון הרגשתי גאווה צמרמורת . היום
אני מטפל בבית כנסת שההורים ז"ל בנו
על שמך.

אוהב אותך תמיד בליבי ת.נ.צ.ב.ה
אמן.

איציק ביטון האח הקטן ביותר.

שמעון אחי האהוב

זה היה כרעם ביום בהיר בשורת איוב הגיעה אלינו הביתה .
הייתי בת 9 , אני זוכרת בחור יפה תואר תכול עיניים היה לבוש
תמיד בקפידה וכמובן הבלורית.

אני זוכרת שאבא היה שולח אותי לקורא לו כשהיה בחוץ עם
חברים , להיכנס הביתה לארוחת שישי . אני זוכרת שהשבת
האחרונה לפני שנהרג בה היה צריך לחזור לבסיס , ואימא
ליוותה אותו החוצה בנשיקות ובכי קורע לב . אני זוכרת עוד יום
מיוחד שבו הקרינו את הסרט סאלח שבתי בקולנוע , חן אבא
ואימא היו צריכים בפעם הראשונה בחייהם לראות סרט
בקולנוע , זה לא יצא לפועל , כי שמעון שעבד אז אצל קובי נפתלי
הפתיע והגיע להרכיב את הארון הבגדים , וכולנו נשארנו בבית
ולא ראינו את הסרט . לצערי הרב אין לי הרבה זיכרונות ורוב
הזיכרונות הם אחרי האסון . ההורים השבורים שלא הפסיקו
אפילו ליום אחד לחשוב על שמעון . הבית השמח היה לבית עצוב
ולא הייתה נחמה להורים .

זכיתי להכיר את שמעון אומנם לזמן קצר – אנצור אותו בליבי
לעד , תהי נשמתו צרורה בצרור החיים .

יפה עמר .

שמעון ביטון ז"ל חבר מילדות

מה אספר ? רק זיכרונות נעימים חבר ילדות
בלב ובנפש .

חבר לצידי בספסל הלימודים.

הדבר הראשון שעולה בזיכרוני – שמעון
מתופף על גבי השולחן , מספר לנו בדיחות
וגורם לצחוק מתגלגל לכל החברה.

עם קבלת ההודעה על מותו חשתי כאב עז
המלווה אותי תמיד כאשר אני נזכר בו .

יהי זכרו ברוך .

מיכאל ילוז

אני פחימה מומי, הייתי חבר טוב של שמעון ביטון
ז"ל מגיל 13 שנה עד לתאונה הטרגית שקרתה לו
בצבא .

כל החברים שלו היו בהלם מוחלט. היינו ביחד
בקבוצת כדורגל של השכונה והוא היה בלם. אני
חייב להגיד שהוא היה בחור "יפה תואר" היה לו
יופי מיוחד, ובמיוחד חבר אמת .

אני לא אשכח שבזמנו הייתי משחק עם נעליים
קרועות, והוא ראה את זה, ולמחרת הביא לי נעלי
כדורגל יד שנייה אבל הרבה יותר טובות משלי .
שאלתי אותו "שמעון כמה אני צריך לשלם לך ,
אמר תעזוב שטויות אנחנו חברים לא ?!"

הוא היה חבר אמת כל החברה אהבו אותו והיה
חביב השכונה .

ביום שקרתה לו התאונה הטרגית בצבא אנחנו וכל
השכונה היינו בשוק . ביום שהתקשר אלי פני
אחיו, היו לי דמעות של עצב .

ממני חברו הטוב

פחימה מומי.

שמעון ביטון ז"ל

בשנת 1962 הקמתי את מועדון הנוער היחיד והראשון בשיכון ד בטבריה, ניהלתי אותו עד 1965 הייתי המנהל והמדריך במועדון השכונתי שקלט בנים ובנות, רב גילי 13 עד 18, בני עליות ממרוקו, מטוניס, מפולניה, מרומניה ומעירק. במועדון היו גם אחים ואחיות שלעיתים הכבידו ואתגרו את העבודה. המועדון נקרא על שם ארן והוא ממוקם בסמוך לבית ספר ענבלים, ממלכתי ז' לשעבר.

ואני הצבר, כבוגר מכון וינגייט וכקצין המשוחרר מצה"ל, צריך להביא את הנוער הזה לפעילות חברתית ומסתגלת. הפעילות במועדון כללה שיחות היכרות ותאום ציפיות של החניכים, שיחות בתחום החברתי והמדיני, פעם בשבוע הקרנו סרט באולם המועדון שהוגש על ידי ישראל אהרונוביץ עובד העירייה.

תכנית המועדון כללה הרבה פעילות ספורטיבית ובעיקר כדורגל. קיימנו מסיבות לרגל חגי ישראל. החניכים הופיעו בפני ההורים בריקודים ובהתעמלות ספורטיבית ובמבני פירמידות. מבין החניכים נבחר וועד שניהל חלק מפעילות המועדון בבחינת לקיחת אחריות ותחושת שייכות למקום.

בתאריך 21.2.1963 זכתה קבוצת הכדורגל של
המועדון במקום ראשון בתחרות שהייתה בין מועדוני
הנוער בצפון.

לצערי אין לי תמונה בה מופיע שמעון ז"ל ומרחק
הזמן גם דמותו נשכחה ממני, אבל משיחות עם חניכי
המועדון דאז ידוע לי ששמעון היה חניך פעיל
במועדון, שקט מנומס ונחבא אל הכלים, וכרגיל, את
הטובים והמנומסים המסתגלים שוכחים עם הזמן.

שמעון התגייס לצה"ל בתאריך 10.2.1965 ביחד
עם עוד 4 חניכים מהמועדון, הוא ולפחות עוד שני
חברים התגייסו לגולני לשירות קרבי משמעותי
בצבא, באותם ימים זה לא היה דבר מובן מאליו,
ראינו בכך הצלחה של החינוך שהוא וחבריו קבלו
מהבית ומהמשפחה, עם תרומה צנועה של החינוך
החברתי והערכי שהטמענו בהם במועדון. ההודעה על
מותו של שמעון ביוני 1965 כמה חודשים לאחר
הגיוס הייתה מכה קשה למשפחה ולחברים מי ייתן
ומשפחתו תמצא נחמה בהעלאת זכרו במסגרת
הפעילות הענפה שלו במועדון השכונתי שכללה חיי
חברה מגוונים ומהנים. יהי זכרו ברוך ונצור בליבנו
לעד.

מרדכי ילוז

אני עבדתי במסעדת זיתוני ובאותו זמן הכרתי
את סימון. הוא היה מגיע למסעדה עם החברים
שלו, ישראל הג'ינג'י, מומי פחימה ויעקב
מויאל ועוד חברים אח"כ היינו הולכים משם
לאולמי חן היינו רוקדים ונהנים.

כולם אהבו את סימו ולכל האנשים שהיה איתם
הוא נכנס ללב. סימו היה יפה תואר ואהבתי
אותו כאח. כיומיים לפני המקרה הוא התקשר
למסעדה לשאול על קבוצת הכדורגל מי ניצח?
לאחר יומיים הגיע אחד מהחברים והודיע לנו
שסימון נהרג. היינו בשוק קיבלתי את
הבשורה המרה ובבכי רצתי לבית הוריו.

ת נ צ ב ה

זיכרון שלי שוש כהן מסעדת זיתוני.

אני הייתי בת חמש ואני זוכרת שאני
ואחיי מאיר ואיציק משחקים בחצר הבית
במים. זה היה יומיים לפני חג השבועות
ושמעון אחי היה בדרכו לבסיס רצתי
אליו וביקשתי ממנו עשר אגורות לקנות
קרטיב והוא נתן לי כסף ונישק אותי
והלך, וכן אני זוכרת את אימא עומדת
ומנפנפת לו לשלום.

ממני תמר קובי האחות הקטנה של
שמעון ז"ל.

זיכרונות מדודי שמעון ביטון ז"ל .

כילד קטן בגיל שש לערך , עולים בזיכרוני אופני המרוץ שהיו שייכים לו . על רקע תקופה מאתגרת מבחינה כלכלית , האופניים היו שקולים לרכב יוקרתי ביותר . זיכרון נוסף שלי ממנו קשור במשחקי הכדורגל שהיו נערכים בשכונה ואליהם הגיעו צעירים משכונות ג' וד' לצפות ב"כוכבים" ולעודד אותם .

כאשר גויס שמעון לצבא זכור לי שהגיע לבוש מדים מנומרים לחופשת אפטר קצרה . הוא נראה יפה תואר במדים האלה, גבר צעיר ומרשים שבנות השכונה לא נשארו אדישות אליו כלל ... לא זכור לי היכן הייתי וכיצד הגבתי כאשר הידיעה על נפילתו, הגיעה .

הזמן הזה מסתתר קרוב לוודאי עמוק בתת מודע שלי . בבוקר יום קבורתו , בסמוך לחג השבועות נשלחנו דודי מאיר ואנוכי לחגיגות בגן הילדים , כדי שלא נחשף למראות הצער הקשים שהיו בבית סבא וסבתא.

באופן חריג ונוגע ללב , בחרנו שנינו – ילדים קטנים – שלא להיכנס לגן , ונותרנו בסביבת הבית . לקראת הצהרים הגיעה סבתא רבתא – סעדה ז"ל , מלווה בדודים מחיפה ובהתקרבת אל הבית החלה לזרות חול על ראשה , להכות פניה ופרצה בבכי גדול, כל זאת לעינינו העצובות והמבולבלות.

שכונה שלמה המונה אלפי בני אדם הגיעו לנחם
ולהשתתף בצער של המשפחה . בשעת הלוויה , אספה
אותנו לביתה השכנה רוחמה סויסה , שהשגיחה עלינו
ודאגה שלא נהייה עצובים.

עם חזרת בני המשפחה מבית העלמין , זכור לי , שאימי
שרה , הייתה שרועה על המיטה בחדר , מותשת
מהלוויה ומזריקות ההרגעה שניתנו לה ע"י הרופאים .
השמחה בבית סבתא וסבא ובביתנו כבר לא הייתה
קיימת . אימי אסרה עלינו להאזין למוזיקה מרדיו או
פטיפון וכמו כן מנהג המים המקובל בשבועות. אימא
לא הרשתה לנו לשחק בו עם שאר הילדים .
ילדותי הייתה רצופה בשכול וכאב , אשר לא הירפה ממני
וליווה אותי עד התבגרותי .

זכור לי שכתבתי שירים במחברת וכל אחד מהם הופיעו
צער ויגון על לכתו של דודי. כל יום זיכרון הפך לאבל
משפחתי גדול, החל בבית העלמין, כאשר המשפחה,
השכנים והחברים היו מתאספים ליד הקבר ואימי וסבתי
היו משתטחות על הקבר והיה קשה לנתק אותם מעל
המצבה.

סבא ימין היה קורא פרקי תהילים ובשעת הקדיש קולו היה
משתנק והתקשה להמשיך בתפילה. גם ימי חג העצמאות,
כאשר כולם שמחים וצוהלים, אנו היינו מגיעים לביתם
של סבא וסבתא, שם שררו בעיקר עצבות וצער. היה
כמעט בלתי אפשרי לעבור מיום הזיכרון ליום העצמאות.
כאשר בני, בכורי יבל "א נולד אמרתי לאשתי, שהבטחתי
לעצמי בצעירותי לקרוא לבני הבכור על שם דודי, רעיתי
נענתה ברצון. המשכתי וביקשתי מסבתא חביבה וגם
מאימי לעשות כן והן הסכימו לכך. כיום, ביום הזיכרון,
בכל שנה, המראה של בני בכורי, שיחייה עומד ומצדיע,
כקצין בחיל הים, לצד הקבר, נוסף בי תחושה ממלאת
ומשמעותית. החיים ממשיכים עם הזיכרון לצד הכאב.

חשוב לי מאוד שזכרו ימשיך ויתקיים. היה לי דוד ועודנו
קיים בזיכרונות, בסיפורים במחשבות וגם בלב.

עמרם אלמלם

(האחיין של שמעון ז"ל)

לעילוי נשמת דודי שמעון (סימון) וחללי
צה"ל, שחייו נגדעו ממש באותו זמן שחיים
אחרים חדשים החלו לנבוט ברחם – החיים
שלי.

באיזו נקודת זמן

הזמן קפא – הרקיע נפל.

באיזו נקודה, שחורה, קטנה,

שבה היית אתה – ואינך עוד – חלל!

באיזו נקודה, בתאריך וביום,

שהמקום יתברך בחר.

היית בן, היית אח, ומאז –

זיכרוןך לברך .

באיזו נקודה של זמן הפסקת לרצות

ולרצות, ופרשת כנפיים של מלאך.

בסערה עלית השמימה, ברפרוף
עדין של פרפר,
נקי וזך.

היית אתה – רגש, חלומות על הצלחה,
אכזבות ואהבות, מחשבות וספקות,
ומבט על העולם, שהשתנה
באחת.

באיזו נקודת זמן, שהיית אתה ומאז –
המקום ינחם את משפחתך .
באיזו נקודת זמן שינית דמות, החלפת
צורה, ורק דיוקנד בתמונה מעיד –
שהיית
אתה ועברת דירה.

מאת יהודית.

דברים לזכרו של שמעון חבר ילדות.

מאת יעקב מויאל.

חלפו שנים מאז לכתך מאתנו. מרגע שקיבלתי את הבשורה המרה שהפילה אותי לאותו חלל ריק וזהו, העולם אינו אותו עולם בלי שמעון.

אותה בשורה שאין עוד את שמעון, אין את אותו חיוך של מלאך שתמיד שמח לראות אותך.

מנסה לחשוב מה לספר על שמעון, מה הוא היה רוצה שאומר. אני עוצם את עיני בניסיון להיזכר בו, זה לא קשה, התמונה שעולה לנגד עיני היא פניו של שמעון יפה התואר, וכמו תמיד עיניו בטוחות וחיוך משתרע על פניו, חיוך של שקט, חיוך בטוח.

נזכר בילדות הנפלאה שעברנו ביחד
המשחקים הבילויים החברות הנפלאה
שהייתה בנינו.

הנערות שתמיד רצו להיות סביבך, יפה
תואר.

אני תמיד אזכור אותך כחבר עם לב
רחב שתמיד מוקף בחברים שכל אחד
אהב.

האדמה לקחה אותך מאתנו מהר מידי.
אנצור את דמותך בזיכרוני ובליבי לעד.

כואב

חברך לעד יעקב מויאל.

אני הייתי ביחד עם שמעון מרגע שעלינו ארצה
באותה שנה לאותה מעברה, אני מפולין והוא
ממרוקו. .

אי אפשר היה שלא לראות שסימון היה ילד מיוחד
בכל דבר.

חרוץ, כישרוני, בחור טוב, אהב לשחק כדורגל ולנגן
בלהקה, עבד ועזר למשפחה.

רוב השנים עד גיוסנו ב-10 לפברואר 1965 הינו
משחקים יחד.

לאחר מכן התגייסנו יחד לגדוד 13 בגולני.

באותו יום של המקרה הנורא, לא הייתי עם סימון
באותה משאית שהוא נהרג בה. אך, נודעה לי
הבשורה המרה וביקשתי לצאת להלוויה.

כ"כ חבל על כישרון ויופי כזה שנטמן כ"כ צעיר
באדמה.

מאת ישראל רוטבום

חברו הטוב של סימון ז"ל.

שמעון היקר

לעד תישאר חי בליבנו

זוכרים ולא שוכחים.

ספר זה הוקדש

לעילוי נשמתו של החלל

סימון ביטון בן חביבה ובנימין

תהיה נשמתו צרורה בצרור החיים.

